

"Şüphe" İnsanîdir

Ali Mermer · 06.08.2013 · Usûle Dair

"Şüphe yiğidin kamçısıdır." Bunu da ben uydurdum.

"Şüphe"den arındığımızı iddia etmek, insanîyetimizi inkar etmek gibidir.

"Sorusu olmayanın cevabı yoktur." "Şüphe" soruları getirir, sorular ise cevabın aranmasına ve bulunmasına vesile olur.

"İman," şüphelerin ikna edici cevaplara ulaşması için yapılan araştırmaların, yani "dua"ların kabulüdür.

Şüphesi olmadığını iddia etmenin, daha doğrusu zannetmenin, sonucu "radikalleşme"dir. Şüpheden arındığını zannetmek, insanı gurura, gurur da insanı, başkalarıyla kendisini kıyaslayıp, kendisinin üstünlüğünü iddia etmeye sevkeder, ki radikalleşmek böylesi bir üstünlük iddiasının kaçınılmaz ürünüdür.

Hatta, İslam tarihinde "Hariciler" diye bilinen kesim, ve şimdilerde "Puritanistler" diye anılan ve "Vahhabi" akımının temelini oluşturan anlayışların altında hep bu "şüphe"den arınmış olmak iddiasının yattığını zannediyorum.

"**İman eğitimi**" ihtiyacına yan gözle bakan ve kendisinin mükemmel bir "mümin" olduğunu karar altına aldıktan sonra artık Kur'an'ı, bir "İman Eğitim Rehberi" olarak değil de, bir "Dindar Askerliğin Talimğah Kitapçığı" gibi kullanmanın tabanları bu "şüphesizlik" iddialarından kaynaklanır.

Genellikle Siyer kitaplarındaki dengesizliklerin de kaynağında aynı neden yatar: "Ve eshedu anne Muhammeden Abduhu ve Rasuluhu" daki, "Abduhu"yu, "Rasuluhu"nun önüne alan nedenin göz ardı edilmesi. Bunlar önemli konular kanaatimce. Çok konuşulacak şey var, vesselam.

NOT: Risale-i Nurlarda en çok uygulamaya konulan metod şudur, diye anlıyorum: İnsana, insanın kendisini tanıtarak Yaraticısını bulmasına yardımcı olması ve O Yaraticısına dua ile yöneltmesi.

Hepimizin İyd-i Fıtr'i mübarek olsun. Bereketlere vesile olsun. Hayatımıza iman boyutunun kazandırdığı bereketi taşıma vesilesi olsun.

